אנשים

שוורים, שעונים ושלום

כוכבת הקולנוע **איבון דה־קרלו** גילתה בלונדון כי יזמה להקים בישראל מרכז שע־שועים וספורט חשוב: זירת שוורים. הסיבה לאי־הצלחתה: סירוב משרד המסחר והתע־שיה להקצות רשיון ליבוא שוורים מצרפת.

במסיבת־הפתיחה של בית־תרושת שעונים רמתגני כובדו שניים מן הנוכחים במתנת שעונים, תוצרת בית־החרושת. המכובדים: שר הפנים, **משה שפירא**, בשעון מעורר וראש העיר, **אברהם קריניצי**, בשעון־יד.

כעבור יומיים עמד **אברהם קריניצי** בראש יחידת המתנדבים שיצאה ב־5.30 בבו־קר להצלת שטופי המעברות הסמוכות לר־מת־גן. עוד באותו יום נזדקק לבתי־החרושת הרמתגניים. הסיבה: אוסף שי ממתקים, סו־כריות ושוקולדה לילדי המעברות המפונים ש־שוכנו בבית־המטבחיים הרמתגני.

כאשר חזר **ד"ר פבזו מנגואר**, צירה היהודי והיפהפה של ארגנטינה בישראל, לתל־אביב מביקור בבוינוס־איירס הביא עמו מכו־נית חדשה. את מכוניתו הראשונה, קדילק כחול־כהה והדור מסר במתנה לנהגו הפרטי, **גרשון יעקובס**.

שעה ש**כרים מקדניאל**, מנהל רשות ההענקה הכלכלית האמריקאית לישראל, קי־בל את העתונאים בעשנו מקטורת ובהסבירו את מטרת בואו לישראל, דנה אשתו, **אלי־איז**, על ידיעותיה הראשונות שרכשה בלשון העברית. הידיעות: שלוש מלים שרכשה במ־סיבת קבלת הפנים שנערכה להם; שלום! לחיים! שיכור!

האפיפיור **פיוס ה־12** נהג השבוע באופן יוצא מן הכלל, ביטל במקרה אחד את חוק הכנסייה הקטולית האוסר נשואין לכמריה. כאשר כהן־דת גרמני, הפרוטסטנטי **רידולף גטה** (גיין־גינו של המשורר וולפגנג פון גטה) התגייר, התיר לו האפיפיור להשאר נשוי עם אשתו. הסיבה: גילם הגבוה של בני הזוג (70).

כתבי־יד נימוס וצלב

אמר חבר הכנסת השקט מעין־חרוב, **שרי מה לביא** המפא"י: „אתם בודאי תלעגו לי, אבל אני אינני מבין בפיננסים (למרות היותו חבר ועדת הכלכלה) מעולם לא הייתי מרקסיסט, תיעבתי תמיד את הליניניזם וה־סטליניזם. הספר שעשה עלי את הרושם הג־דול ביותר עד היום הזה הוא רובינזון קרוזו." ההסבר: לביא סבור כי אם המדינה תהיה חדורה בכוח אמונה, המצאה והתמדה כשל רובינזון תצא מן המיצר.

סטודנט האוניברסיטה העברית החליט לכתוב עבודת־גמר על כתביו של **ש"י עגנון**, עבר על ספריו המ־רובים, חשב כי מיצה בכך את הנושא. אכז־בתו: כשביקר בבית הסופר בתלפיות, ירו־שלים, פתח לפניו עגנון ארון מלא כתבי־יד, הסביר: „אלה כתבי־היד ששרם פרסמתי, הי־קפם פי עשר מכל מה שפרסמתי עד כה!"

המשוררת **אנדה פינקרפלד־עמיר**, נסעה לטברית, זכתה בחוויה מיוחדת, פרסמה אותה בדבר: כאשר נלאתה לח־בוס, יצאה לסעוד את לבה בבית־ השאירה את מזוודתה ואת השמירה לתור בידי שני עולי תימן. כשחזר חצי שעה עדיין שמרו העולים על ועל זכותה, אך פניהם היו עצובים: שלהם הקדימה לבוא, אך כיון שהקפ־מור על חפצי המשוררת, דחו את נסיעתם. פליאת המשוררת: מדוע אין נוהגים כך שאר בני הארץ.

יהודה כבר, ראש מועצת אבן־יהודה, הביע את דעתו כי היתה קיימת דרך למעט את סבל תושבי המעברה המקומית. כאשר עוד שכנו בידואים על גבעות אבן־יהודה היו מעבירים את אהליהם, עם בוא הגשמים, מ־ראשי הגבעות לערוצי הנאיות. כך שמשו להם הגבעות מסתור בפני הרוחות. בוני המ־עברה, שלא היו בדואים, לא נקטו בורך זאת.

ראש עיריתה של ירושלים, **שזכה זלמן שרגאי**, דחה את התכנית להקים חדר־מתים למקרי־מוות בלתי־טבעיים במרתף בניין בית־ החולים הממשלתי אביחיל. הנמקתו: אין להלין נפטרים תחת חסות הצלב. מעל לבניין בית־החולים הממשלתי, שהוא רכוש המנזר הרוסי, מתנוסס צלב עשוי אבן גזית.

בדרשו שכל העובדות הסוציאליות של משרד הסעד תהיינה נשים דתיות, קבע **הרב איצ'ה מאיר זוין**, שר הסעד, כי עבודה סוציאלית אינה מקצוע. כל הנדרש — לב טוב, וזה יש לאנשים הדתיים.

האחראי על ספר הארחים של שדה התעו־פה לוד נקט לבסוף בצעד תגובה על ביקורו של **ד"ר היאלמר שאכט**, מי שהיה קו־סם הכספים הגרמני, בלוד. הוא תלש את הדף עליו חתם שאכט בעוברו דרך לוד.

הבמאי אנסקי, דני, פנטזונה והמדך („צחוק ודמע")
כמו כן: שתי עשרות כשרונות

תיאטרון

דני הקטן, השובב התוסס, תלמיד ... ד' של בית־הספר לחנוך, רוטן במטתו. ... רופא ציוה עליו לשכב במשה במנוחה גמו־ ... לאחר שהצטנן מליקוק קרח מרוח ריבה. בינתיים מגלה הסבא הישיש שדני ואהובה אחותי אירדן ארבעה קלפים מתוך חפיסת שעשועים של הסבתא. לומו מתגלים לפניו ארבעת הקלפים דני ובח־ של המלך לב, הנסיכה קלאריצ'ה, המרשעת החמודה, שזוממת להמית את הנסיך סילביו המסכן שמוטל, זה עשר שנים, על ערש דוי, חולה אנוש במרה שחורה, פנטלונה השר הי־שר עם תיק, ובריגלה, השר הרשע בלי תיק, שותף למזימותיה של קלאריצ'ה, מתוך שאי־פה לזכות בתיק.

דני הקטן הולך בעקבות הארבעה לממלכת הקלפים, אל חדרו של הנסיך סילביו המולעט

... ד לישורים ומות לנבלים

סיפורי זועה על־ידי ליצן החצר הותיק אשר חדל להצחיק:

נסתם חזון מאז חלה הנער,
נדם לצון בעשר שנות הצער.

דני מחליט לחולל מהפכה ולהשיב את הנ־סיך לאיתנו: לצחלת רופאי האליל שנקראו למיטת החולה על־ידי קלאריצ'ה רבת המזי־מות, פותח את חלון החדר כדי להכניס דרכו אויר צח ומלמד את הנסיך הגועה בבכי הת־עמלות בוקר וצהלת־צחוק, למורת רוחם של קלאריצ'ה ובריגלה.

המלך טרטיליה, הופך אב מאושר, מכריז על חודש פסטיבל עם קרניבל. דני מבטיח:

מחלתך אינה אלא תרמית,
דברי הבל ושטות,
סמוך עלי אז לא תמות.

הנסיכה והשר מזעיקים את דודתם המלכה פיקה, האיומה שבכל מכשפות העולם, אל הפסטיבל, לקלל את הנסיך כדי שיחלה שנית. עד מהרה מגלה הפסמרגנה את פרצופה האמיתי והיא מקללת את סילביו המסכן:

נע ונד תהיה בארץ,
מרחיק עד קצה תבל,
אם לא תמצא את שלושת התפוזים,
נבול תיבול
וסילביו אל ביתה של הנגנב ביגון לשאול.
אי־הסלעים המוקף מים רותחים. הם מצליחים לפרוץ את שער־ברזל, מתגברים על התני־נים, משרבבי לשונות־אש, השומרים עליו. הם קוטפים את שלושת התפוזים ונמלטים על נפשם בדרך אל הארמון.

לאחר שמתברר לנסיכה קלאריצ'ה, תוך כדי שיחה עם דודתה האיומה, שכלב נשך אותה למרות כישופיה, היא מחליטה:

הדודה אינה אלא מכשפה
שאינה שווה פרוטה.

המוצא היחיד הוא לגנוב את אחד משלושת תפוחי־הזהב המכיל בתוכו את החדוה, ואילו להשאיר לנסיך את התוגה בלבד. לאחר ש־קליק־קלק הליצן מוען את תפוז התוגה, יו־צאת מתוכו התוגה בדמות נערה עטופת שחורים ששרה „צער העולם הוא לי מקור חיים" ומובילה את הנערים בתהלוכת תוגה לארמון מקום שם מתגלה מחבואו של תפוז החדוה הגנוב ותרמיתם של זוג הנוכלים קלא־ריצ'ה ובריגלה.

דני מסרב לקבל את מינוי שר־הבריאות שהוטל עליו על־ידי המלך, מאחר שהוא רוצה לגמור קודם את בית־הספר לחינוך ואילו „תם ונשלם" שמשתחרר מן התפוז השלישי, מכריז על סיומו של המחזה, לקול ששון ושמחה, חיי אושר ובריאות, כבוד לישרים ומוות לנבלים.

מחזהו של ס. מיכלקוב, צחוק ודמע, חלום חזיון עליו בשבע תמונות, והמישה משחקי־בינים ומבוא, שהוא החמשי בהצגותיו של במתנו, תיאטרון לילדים ולנוער, הפך למוצלח שבהם, בבימויו של מיסדו א. א. אנסקי וב־השתתפות בנו אלכסנדר בן ה־11, שגילה כשרון במתי טבעי בתפקיד דני השובב. כן השתתפו: שתי עשרות של מיטב הכשרונות של בתי־הספר העממיים במרחב תל־אביב.

משך חמש שנות קיומה, הוכיחה במתנו הנתמכת, אם כי תמיכה מוסרית בלבד, על־ידי עיריית תל־אביב ומוסדות החנוך, את זכות־קיומה בטיפוח קירבתם של ילדי בתי־הספר לתיאטרון וחינוכם התיאטראי של ה־מוכשרים שבהם.

צעדו האחרון של תיאטרון אהל שקיבל את במתנו לחסותו, הפיחה במארגניו רצון מחד־דש ותקוות לעתיד מפעלם, שרבים דוגמתו בכל ארצות התרבות ושהוכיחו את חשיבותו של תיאטרון לילדים לחינוכם האמנותי של הצעירים.

תשבץ 97

מאוזן: 1) כת נמלים; 4) מלת הכללה; 6) מיצר מהלב שזה זמן רב לא בא אל פינו; 10) חלק הרגל; 11) מאישי הטכניון העברי; 13) מנגר; 14) בתוכו; 15) בית מלוכה צרפתי; 17) נבוה; 18) נבור פיאימה ידועה של טשרניחובסקי מימי מסעי הצלב; 20) דר־רון; 23) כויה; 25) מפה לאוזן; 27) עושה נפלאות; 29) שור; 30) הסברה; 32) מין פרח; 35) צדף הפ־נינה; 36) מלת נמוס; 37) חי מנושם; 38) כהן דת מוסלמי; 41) ארי צעיר; 43) מכנויי אליהו הנביא; 45) מורד; 46) משחק מלכים; 49) משכן כראש העין; 51) עמידה צבאית; 53) מדע; 54) אחת מעשרים ושתים בשפה העברית; 55) מדת מרחק ידועה בספרותנו הע־תיקה; 56) עבר; 57) דרגת כמורה נבוהה.

מאונך: 1) תעלה למי שופכין; 2) שרף; 3) רפה; 4) בלשון עברי ידוע; 5) מכנות שאול; 7) אות באלפא ביתא העברית; 8) נקרא בטעות „אנס חשמ־לי"; 9) שדמה; 11) מין עוף; 12) חלק היממה; 15) עם הארץ; 16) אחד מיסודות החומר; 19) שליח; 21) תכשיט; 22) ניל; 24) בן; 26) בירה מרחבית; 28) חלק מנופנו; 30) מקרה מסוכן ומעניין כאחד; 31) אמת מידה תלמודית; 33) משכן לרכיבה ולחלזון; 34) ח"כ מסיעת מפא"י; 35) כפוי; 39) שנה סדירה רא־שונה במדינת ישראל; 40) תריסר; 41) משמש למש־חק; 42) מעשה מקלעת; 44) תבל; 45) אצטבא; 47) ברקן; 48) פרח ריחני; 50) נביא בימי ראשית המלו־כה; 52) תשלום לממשלה; 54) נור.

פתרון התשבץ המצויר

מאוזן: 1) מסכה; 4) מבקר; 8) מחבת; 10) מוקד; 12) כס; 13) מריצה; 16) פר; 17) תנ"ך; 19) צלב; 20) מתנ; 21) בה; 23) שש; 24) מיקרוסקופ; 26) סל; 27) דל; 29) רמה; 31) פיל; 33) שלג; 35) נס; 36) ארנבת; 38) יל; 39) פרדה; 41) שדרה; 43) קבלה; 44) רעשה.

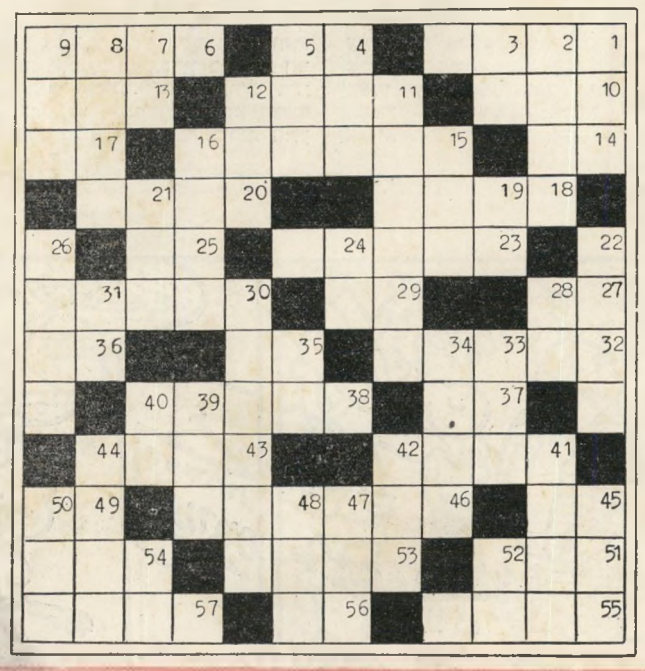

תשבץ 96

מאונך: 1) דפנה; 4) נתיב הלה; 10) ות; 11) אש; 13) אף; 14) סון; 15) סורג; 17) תנ; 19) בו; 20) אופן; 22) יד חנה; 25) וי; 26) מלך; 27) יגור; 30) חדות; 32) נן; 33) ני 34) רג; 36) נר; 37) מזרע; 39) מתכת; 41) אזר; 42) מד; 44)זיקים; 46) רינה; 48) נם; 50) הד; 51) ננמה; 53) יעל; 55) קב; 57) די; 58) יב; 59) משמר דוד; 60) מפדה.

מאונך: 1) צובא; 2) פח; 3) המון; 5) תא; 6)יפתח; 7) הם; 8) לוב; 9) הנוכדים; 12) שר; 15) פניה; 16) גילת; 18) גנינר; 21) וו; 23) דן; 24) הנ; 26) מור; 28) וו; 29) חרמונים; 31) רגתיה; 32) גזר; 35) נת; 37) מזמן; 38) עמר; 40) כז; 41) מי; 43) דן; 45) לדקה; 46) דמים; 47) ענבה; 49) מעש; 52) גד; 54) לם; 56) בן; 58) יד.

פרסי ספרים לפותרי תשבץ 94

בת־עמי ארסקין, ת"א. שד"ר 57; יעקב נורדון, חי־פה, עין הכרמל, ת. ד. 1334; יוספה הורוביץ, צפת.

פרסים לפותרי התשבץ המצויר

רבקה פונדמינסקי, ירושלים, הכוהנים 7: טיסה לאילת.

חייה הנדלר, רמת־גן, דרך ז'בוטינסקי 98; הימן לויזק"ש.ת.א, שד"ר 37; עדינה רבינוביץ, ת"א, הירד־דן 13: פרסי ספרים.